

PAVEL LUŽAN

Prazen praznik

I

Kaj odplakuješ
november
nespravljive letine

Čolni
odrešeni obale
vsakega sna
Gore in vode
v zvezdnem premirju
kakor razvezana usta

Stopala na goitu
ki golčijo
nerazumljive rešitve
razpuščenih
ob smrti

opuščenih v soncu
opuščenih v dnevu na zemlji

Razkrite so moje žile — — —
Ne bodi
zahrbten
skelet

Nikogar ni
v zvezdah
v padanju planetov
v prahu na poti

O kaj vihrajo zastave

II.

Kopja prežijo
v urečenih mejah sveta

Noč je prilepljena k zemlji

Lovor pohaja v danem
in bitke krožijo
v zavesi časa
kakor glad
v krogih zemlje

vseskozi
zmagane prisega
ob žrtveniku
kakor nepotešeno znamenje
smrti

III

Sestradne poti
se stekajo
v breznu pred nami
kakor goli bogovi
sveti prekletstvo
od kamna do kamna
slepila

stvari prisegajo
s svojimi čeljustmi
korak prostran

med nami pa
modra
neobstočnost zore
dviga prah
nad setev

Dan se lušči s telesa
v zvonko
prst

Vsak čas
se v brazdah
izjaloviš
stoje

da ni suše ne duha
o titanih
ki so omejeni v tvojih žilah
kakor prihodnost

Domus

I

Naskrivoma
gremo ponoči
na Triglav
in ogenj nas žge

moj bog
ta drajna
kakor kamen kost

kako daleč je gmajna
razorana
zasopla od boja
še naprej izginja
v nič

Steptano obzorje
je na sledeh
kot v čelu
se slači svit
brez cilja
brez časa

le lačno ogrodje

a med nami
ta brezumna drajna
v brezni svetlobe
kakor zemlja na nebu
pred vsakdanjim pohodom
v smrt

II

Dotočeni
v popotnem slepilu
rastemo
rastemo
za povračilo
prazmage

zakaj vseskozi
brez plodu
Gubec
kri toči
v potoke

vse nižje
k Triglavu

Parte nulla

I

Kaj si Kitairon
neprehodnost neizgnanih
prenaseljenost v snu

Debla
ki osvajajo zemljo
z bremenom svetlobe
v neveri
svoje žilave suše
pred stražnim ognjem

Osti so v čelu korenin
skozi razdobja
v kamnu
ki presega naša telesa

zakaj ni potešenja v žrelih
pepela in žvepla
nobenih tal nobenega neba
v brazdah

da bi pretočili žejo in nasitili glad
svojega lovora s plodom
na poti
k oltarjem
svojega znoja svojih otrok
med zemljo in soncem

II

Brez konca in kraja
padam
v točki iste vročice
ki je sebi
nasproti
v mojih osten

kakor spiranje kapelj
kakor svetenje sonca

nenehno sejanje
neprešeta nelzmerjena
prisotnost plodov
neizsejanih bitk
v luči
prostora in stiske

Seseden svet
v zadnji uri
kakor nevera poslednjih

III

Čas se kopiči na cilju
njegov vzrok je še vedno
človek

Slepota pronica
skozi stopinje
in zemlja ponuja
ukročeno obzorje

Nisem se še spravil s seboj
Nisem te okusil
ne v ognju ne v kamnu
končnosti
usodnost zasega
moja semena
v preostanku dneva

Svet se ne spravlja s svetom
Roke so v ognju

Vseskozi
umiranje
odpira
naslednja vrata

IV

Moči pohajajo
v poželenju luči

V izgonu bogov
je pristanek
nase
ob setvi

Čas preži
na dan na noč
Na nož
si prihajaš ob krušnem zglavju
in z lačnimi dlanmi
si dolbeš v zenice

Stvarnika razkraja žeja

V plodni uri
v najbolj sušnem hipu
se duh razpre

Nikogar ni
na domljenem kraju